

רעפ 12198-01-25 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ברע"פ 12198-01-25

לפני: כבוד השופט נעם סולברג

המבקש: פלוני
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט
המחוזי בבאר-שבע מיום 29.12.2024, בעמ"ת
44052-12-24, שניתנה על-ידי כבוד השופט א'
חזק

בשם העורר: בשם המשיבה:
עו"ד שני פוגודה

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע, מיום 29.12.2024, בעמ"ת 44052-12-24 (השופט א' חזק), שבגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום באילת, מיום 15.12.2025, במ"ת 19840-08-24 (השופט נ' שנידרמן).

2. ביום 8.8.2024 הוגש נגד המבקש כתב אישום, המייחס לו ביצוע שורת עבירות כלפי בת זוגו דאז: איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); תקיפה סתם - בן זוג, לפי סעיפים 379 ו-382(ב)(1) לחוק העונשין; וכליאת שווא, לפי סעיף 377 רישא לחוק העונשין. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה גם בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים. ביום 15.12.2024, קבע בית משפט השלום כי נוכח המסוכנות הנשקפת מהמבקש; בהתחשב בעמדת שירות המבחן, שלפיה אף לא אחת מחלופות המעצר הטיפוליות שהוצעו נותנת מענה כולל לצרכיו הטיפוליים של המבקש, כמו גם לסיכון הנשקף ממנו; ועל אף מצבו הפיזי והנפשי המורכב - אין מנוס מלהורות על

מעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

3. המבקש הגיש לבית המשפט המחוזי ערר על ההחלטה, אולם הערר - נדחה. בתוך כך, הדגיש בית המשפט המחוזי את ה"מסוכנות [ה]ממשית" הנשקפת מן המבקש; את העובדה שהערבים שהוצעו "לא נמצאו כערבים שיוכלו לפקח עליו"; את העדר החלופה הרלבנטית; ואת המודעות של בית משפט השלום לצורך להחיש את בירור ההליך העיקרי.

המבקש לא השלים עם ההחלטה, ומכאן הבקשה שלפני, בגדרה שב המבקש על הצעתו להסתפק בחלופת מעצר בבית משפחתו.

4. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, מזה ומזה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה - להידחות. כידוע, רשות לערור 'בגלגול שלישי' על החלטת בית המשפט המחוזי לגבי מעצר תינתן במשורה, "במקרים שבהם מתעוררת סוגיה משפטית עקרונית החורגת מעניינו של המבקש, או בנסיבות המעלות חשש ממשי כי נגרם לו עיוות דין" (בש"פ 1665/24 מלינקוב נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (10.3.2024)); ראו גם: בש"פ 3178/23 אניסימוב נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (2.5.2023); בש"פ 1592/23 מחאמיד נ' מדינת ישראל (26.2.2023). המקרה דנן אינו בא בקהלם של אותם מקרים. המבקש ממקד חיזיו בהחלטת בית המשפט המחוזי גופא, ובהשלכותיה על עניינו הפרטי, הקונקרטי; אין בסיס לנסיון לחלץ מדברים שנקבעו בעניינו האישי כלל גורף בעל השלכות רחב. מתן רשות לערור אף אינו דרוש בנסיבות העניין כדי למנוע עיוות דין. אמנם, המשיב מצוי במעצר פרק זמן בלתי מבוטל; אין להקל ראש בכך. ברם, בהעדר חלופת מעצר שיש בה כדי להניח את הדעת, אין מנוס מדחיית הבקשה (ראו: בש"פ 1338/24 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקאות 10-11 (5.3.2024)). בהינתן המסוכנות הנשקפת מן המבקש, כפי שעולה מאופי העבירות; בהתחשב בקיומו של כתב אישום נוסף (ת"פ 11939-08-24), המתאר דפוס התנהגות דומה; ובשים לב לתסקירי שירות המבחן - חלופת המעצר המוצעת בבקשה, לפיה ישהה המבקש בבית הוריו - אינה מספקת.

5. אין לכחד, הישגותו של המבקש במעצר - מעוררת קושי. נדמה כי עמדת בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי, כמו גם עמדת שירות המבחן, היא כי מוטב שהמבקש ישהה במסגרת טיפולית המתאימה לצרכיו, ואשר יש בה כדי להפחית עד מאד את המסוכנות הנשקפת ממנו; אף אני סבור כך. דא עקא, ניסיונות הצדדים לאתר מסגרת כזו - העלו חרס. מובן, שכל שבמעלה הדרך יעלה בידי המבקש ובאי-כוחו להצביע על חלופה אחרת, כזו שעונה על התנאים הדרושים - פתוחה לפניו הדרך להגיש בקשה חדשה לבחינת תנאי מעצרו.

בקשת הרשות לערור נדחית אפוא בזאת.

ניתנה היום, כ' טבת תשפ"ה (20 ינואר 2025).

נעם סולברג
שופט